

ERMENİ SOYKIRIMINI KABUL ETMEK NEDEN BU KADAR ZOR?

1915 yılıyla sembolize edilen Ermeni soykırımıyla ilgili olarak –Türkiye dışında bir ülkede- tartışma bulunmuyor.

“Soykırım oldu mu, olmadı mı” türünden bir tartışma yıllar öncesinden kapandı.

TC hükümetleri inatla bu tartışmayı yeniden açmaya çalışıyor. Bu konuda herhangi bir şansları bulunmuyor, çünkü “1915’te soykırım olmuş muydu?” sorusunun yeniden sorulabilmesi için konuyla ilgili yeni bilgilerin ya da inandırıcı yeni tezlerin ortaya çıkması gerek.

Bunlar bulunmayınca da TC devletinin ve hükümetlerinin değişmeden tekrarlanan söylemi herhangi bir etki yaratmıyor.

Bu söylem başlıca üç tez üzerine oturur:

Birincisi; soykırımla ilgili ortaya çıkmamış bilgiler vardır.

Evet, vardır, ama bu bilgilerin varlığı soykırımın gerçek dışı olduğunu göstermez.

Tarihin en iyi araştırılmış soykırımı Yahudi soykırımı konusunda bile sürekli yeni bilgiler ortaya çıkıyor ve muhtemelen daha da çıkacaktır. Bu bilgiler, Yahudi soykırımını yanlışlamıyor, tersine tamamlıyor.

İkincisi; tarihte filanca ya da falanca kişinin soykırım hakkında farklı düşünceye sahip olması ve bunu da ifade etmiş olması, Ermeni soykırımının gerçekliğini ortadan kaldırmıyor.

Sanıyor musunuz ki, 20. yüzyılın en büyük soykırımı konusunda bile farklı ve hatta ters görüşler bulunmuyor.

Tablonun geneline bakıldığında durum açıktır. Aralarında Yahudilerin de bulunduğu bazı kişilerin aksini iddia etmesi gerçeği değiştirmiyor.

Üçüncüsü; biraz daha akli başında kişiler daha tutarlı karşı gerekçeler uydurmaya çalışıyorlar.

“Osmanlı İmparatorluğu Çarlık Rusyası’yla savaş halindeydi. Ermeniler Çarlık ile işbirliği yaptıkları için bulundukları yerlerden sürüldüler ve bu arada da çoğu öldü. Bir devletin güvenlik gerekçesiyle topraklarındaki nüfusun bir bölümüne zorla yer değiştirme hakkı vardır:”

Evet, vardır. Nitekim İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerle işbirliği yapacaklarından kuşkulanan Kırım Tatarları da Orta Asya içlerine sürülmüş, bu arada bir bölümü de hayatını kaybetmişti.

Ne var ki, Osmanlı’daki Ermenilerin konumu farklıdır. Ermeniler Van başta olmak üzere sadece İmparatorluğun Doğu vilayetlerinde değil, Anadolu’nun hemen her yerinde yaygın olarak ve yıllardan beri oturuyorlardı.

İstanbul, Trakya, Kikya ve Orta Anadolu’daki Ermenilerin toplu olarak sürülmesi, “Çarlık ordusuyla işbirliği yapabilir” gerekçesiyle açıklanamaz.

Sadece arlık ordusuyla savaşın geçtiği bölge ve çevresindeki Ermeniler zorunlu tehcire tabi tutulsalardı, bu tezin haklı yanları bulunabilirdi, ama böyle olmamıştır.

İttihat ve Terakki'nin amacı Anadolu'nun, Balkanlar da kaybedildikten sonra İmparatorluk'tan geriye kalan başlıca alanın Ermenilerden temizlenmesiydi. Bu konuda 1915 öncesinde de ciddi çaba harcanmış ve ardından savaş, soykırım boyutuna ulaşan temizlik için gerekçe olmuştur.

Ermeni soykırımı artan sayıda devlet tarafından tanınırken, Türkiye yönetimleri tarafından inatla kabul edilmiyor. Daha da kötüsü, Almanya'nın bu soykırımda oynadığı rolün bizzat bu ülke tarafından araştırılmaya başlamış olması ve daha şimdiden bu konuda birkaç önemli araştırmanın yayımlanmış olmasıdır.

İttihat ve Terakki döneminde Osmanlı İmparatorluğu ordusu ve idari teşkilatıyla Almanya'nın denetimi altındaydı. Ermeni soykırımı gibi Anadolu çapında yaygın bir "operasyon"un Almanya'nın bilgisi ve onayı olmadan yapılmış olması mümkün değildir.

Burada önemli bir soru ortaya çıkıyor:

Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri yıllardan beri bu konudan kendilerini kurtarabilirlerdi. TC, Osmanlı'nın mirasını reddederek kuruldu. İttihat ve Terakki dönemindeki soykırımı lanetleyerek ve sorumluluğu kabul etmeyerek konuyu kapatabilirdi.

Mustafa Kemal'in bağımsızlık savaşı kadroları içinde çok sayıda İttihatının olması, kolay açıklanabilecek bir durumdur. lke dışından kadro ithal edilemeyeceğine göre, var olanlarla savaşa girilecekti ve bunlar da İttihatılardı.

Osmanlı'nın mirası reddedilmeye devam edilseydi, Cumhuriyet'in kurucu kadroları arasında soykırımda aktif rol oynamış İttihatçıların da bulunması, "geçmişten kalan zorunlu miras" bağlamında değerlendirilebilirdi.

Ne ki, Kemalist tarih anlayışı, başlangıçta kendisini yakın geçmişten, Osmanlı'dan koparsa bile, sahip olduğu anlayış gereği, zorunlu olarak yine oraya dönecekti.

“Büyük Türk tarihi”ni 2500 yıl öncesinden, Orta Asya'dan başlatan bir anlayışın, 600 yıllık Osmanlı İmparatorluğu dönemini atlaması mümkün değildi. Nitekim sadece Osmanlı'nın değil, İttihat ve Terakki önderlerinin yüceltilmesi de uzun sürmedi.

Komplocu, suikastçi ve aşırı hırslı olmanın ötesinde özelliği bulunmayan Enver Paşa'nın mezarı ülkeye taşındı. (Enver Paşa, Bolşeviklere karşı “Türk Yurdu'nun bağımsızlığı” için savaşırken öldürülmüştü.)

Soykırımın en önemli sorumlusu ve İttihat ve Terakki'nin gerçek bir numarası Talat Paşa ise, “büyük reformcu” kabul edildi.

Ek olarak, Anadolu'nun Hristiyanlardan temizlenmesiyle ilgili olarak Kemalizm de İttihat ve Terakki'nin çizgisini sürdürdü.

Anadolu'nun Rumlardan temizlenmesi için büyük mübadele, ardından Varlık Vergisi ve 6-7 Eylül olayları bu amaca yönelikti.

Anadolu'daki “milli burjuvazinin” gelişmesinde önce Ermenilerin ardından da Rumların mallarının gasp edilmesi önemli işleve sahiptir.

Dolayısıyla, Ermeni soykırımının kabul edilmesi, Cumhuriyet dönemi tarih anlayışının reddedilmesini gerektirir.

Türkiye yönetimlerinin, artan oranda yalnızlaşmalarına rağmen, soykırımı reddetmelerinin asıl nedeni buradadır.

Ermeni soykırımı kabul edildiğinde, yıllarca ve büyük çabayla kurulmuş tarih anlayışının terk edilmesi gerekecektir.

Cumhuriyet ve öncesindeki dönemin uydurma tarihinin değişmesi gerekecektir ve hükümetlerin bunu göze alması da beklenemezdi.

Ülkede önemli yapısal değişimler yaşanmadan uydurma tarihimizin ya da resmi tarihin yerini gerçeğe uyan bir tarihin alması mümkün değildir.

ANF, 23.04.2011